

Številka: U-I-34/23-23

Datum: 8. 4. 2026

**ODKLONILNO LOČENO MNENJE
SODNIKA DR. RAJKA KNEZA
K ODLOČBI ŠT. U-I-34/23 Z DNE 19. 3. 2026**

I.

1. Odločitve nisem podprl; ne zato, ker bi menil, da slovenski predpis ne nasprotuje Direktivi 2013/29/EU¹ ali da ta direktiva ni bila nepravilno izvedena, niti ne zato, ker se ne bi strinjal z razlago te direktive v delu, ki ureja pirotehnične izdelke kategorije F1.² Moj pomislek je usmerjen drugam: na vprašanje veljavnosti same Direktive. ZAAvzemal sem se, da bi Ustavno sodišče sprožilo postopek za predhodno odločanje, in sicer ne glede razlage, temveč glede veljavnosti akta sekundarnega prava.³ Kadar se nacionalnemu sodišču v zadevi, v kateri odloča, odpre resen dvom o veljavnosti akta

¹ Direktiva 2013/29/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. junija 2013 o harmonizaciji zakonodaj držav članic v zvezi z dostopnostjo pirotehničnih izdelkov na trgu (prenovitev) (UL L 178, 28. 6. 2013 – v nadaljevanju Direktiva 2013/29 ali Direktiva).

² Direktiva 2013/29 zahteva (Priloga 1), da izdelki za ognjemete kategorije F1 izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (i) varnostna razdalja mora biti najmanj 1 m; vendar je lahko, če je to ustrezno, varnostna razdalja manjša;
- (ii) najvišja raven hrupa na točki varnostne razdalje ne sme presegati 120 dB (A, imp) ali enakovredne ravni hrupa, izmerjene z drugačno primerno metodo;
- (iii) v kategorijo F1 ne smejo biti vključene petarde, ognjemetne baterije, svetlobne petarde in ognjemetne svetlobne baterije;
- (iv) metalci v kategoriji F1 ne smejo vsebovati več kot 2,5 mg srebra za pikanje.

³ Ne primarnega, ki je vir mednarodnega prava.

Ustavno sodišče v svoji dosednji praksi še ni sprožilo vprašanja za predhodno odločanje zaradi morebitne neveljavnosti sekundarnega predpisa EU. V zadevi Interzero (C-254/23) je sicer vprašalo, kako naj se skladno z Listino EU o temeljnih pravicah razlaga direktiva o odpadkih, vendar neposredno vprašanje neskladnosti s primarnim pravom, kot bi v tem predmetnem primeru, ni sprožilo. Ustavno sodišče se do vprašanje dvoma o veljavnosti direktive ni opredelilo; Tako se ne strinjam z 32. točko obrazložitve odločbe, ki pojasnjuje odsotnost vprašanja za predhodno odločanje.

EU in je odgovor na to vprašanje pomemben za odločitev, tega akta ne sme samo razglasiti za neveljavnega, temveč mora vprašanje predložiti Sodišču EU.⁴ Tudi v slovenskem ustavnem redu ima tak pristop jasno podlago; tretji odstavek 3.a člena Ustave namreč pomeni, da Republiko Slovenijo pravo EU ne veže le vsebinsko, temveč tudi institucionalno in procesno. Zato spoštovanje prava EU v tej zadevi ni moglo pomeniti, da bi Ustavno sodišče samo presojalo neveljavnost Direktive, ampak prav nasprotno: da bi v skladu z doktrino *Foto-Frost* vprašanje njene veljavnosti predložilo Sodišču EU, ki je za takšno presojo izključno pristojno. Prav v tem je bila po moji presoji bistvena razlika med obravnavano zadevo in pristopom večine.

II.

2. Vprašanje veljavnosti Direktive se mi je odprlo ob 13. členu PDEU, ki od uveljavitve Lizbonske pogodbe dalje (2009) zahteva, da EU in države članice pri oblikovanju in izvajanju določenih politik živali obravnavajo kot čuteča bitja in v celoti upoštevajo zahteve njihove dobrobiti. Ta določba ima naravo horizontalne integracijske klavzule oziroma norme programskega značaja: ne narekuje enoznačnega normativnega izida, vendar zakonodajalcu EU nalaga, da dobrobit živali vključi v presojo pri sprejemanju sekundarnega prava. To odpira vprašanje, ali je bila ta zahteva pri sprejetju Direktive 2013/29 sploh upoštevana. Iz njenega besedila in iz pripravljalnih gradiv namreč ni razvidno, da bi se v postopku sprejemanja te direktive zakonodajalec EU s tem vprašanjem dejansko ukvarjal. Ne trdim, kakšen bi moral biti rezultat takega tehtanja; trdim le, da bi do njega morale priti, pa iz akta in gradiv to ni razvidno.

3. Zato ne morem slediti večini, da je Direktiva že sama opravila zadostno tehtanje meje 120 dB (ob varnostni razdalji 1 m⁵), pod katero se lahko ti izdelki prosto prodajajo na notranjem trgu. Iz Direktive izhaja, da je evropski zakonodajalec stehal samo vprašanje poka za varstvo zdravja ljudi, ne pa tudi za živali, katerih sluh je precej bolj občutljiv kot človeški. Z drugimi besedami, subjekti, katerih sluh je bolj občutljiv, niso bili upoštevani pri tehtanju meja, do katere Direktiva prepoveduje državam članicam EU uvajanje kakršnihkoli omejitev prostega pretoka blaga, medtem ko so subjekti, ki ne slišijo tako intenzivno kot živali, bili predmet tehtanja. Če je tako, potem programska norma o varstvu živali kot čutečih bitij pri nastajanju sekundarne zakonodaje ni bila

⁴ Tako izhaja iz t. i. Foto-Frost doktrine, ki dopolnjuje 267. člen Pogodbe o delovanju EU (PDEU). Izhaja iz zadeve C-314/85 in je temeljno načelo prava EU, po katerem nacionalna sodišča niso pristojna sama razveljaviti aktov institucij EU. Če sodišče dvomi o veljavnosti akta EU, mora vprašanje predložiti Sodišču EU v predhodno odločanje, s čimer se zagotavlja enotna uporaba prava EU. Njen namen je preprečevanje neskladij med državami članicami EU pri uporabi prava EU in zagotavljanje pravne varnosti.

⁵ Kadar je ta sploh upoštevana.

upoštevana. Člen 13 PDEU je ob sprejetju Direktive že veljal in zavezoval kot primarno pravo vse institucije, vpete v redni zakonodajni postopek (postopek soodločanja). Menim, da gre za opustitev upoštevanja elementa, ki bi moral biti v zakonodajnem postopku vključen v normativno presojo. Kako ga upoštevati, je drugo vprašanje. Trdim le, da v sami Direktivi (preambuli) tega podatka ni, niti ga nisem našel v pripravljalnih dokumentih.

4. Po moji presoji je to bistvena slabost Direktive 2013/29 in zastavlja se mi nekaj vprašanj: ali je bila izbrana stopnja harmonizacije na ravni EU v tem delu (kategorija F1) sploh potrebna? Če je sploh bila, ali je ureditev sorazmerna glede na prizadete neekonomske dobrine? Pomembno je tudi vprašanje subsidiarnosti (tretji odstavek 5. člena PEU⁶): ali je bilo na področju deljene pristojnosti (drugi odstavek 4. člena PDEU), kjer je cilje prostega pretoka blaga treba steti z zahtevami varstva živali, zdravja, okolja in javne varnosti, potrebno izbrati takšno stopnjo harmonizacije – tako, da pri določeni kategoriji ne dopušča izjem?⁷ Pri pirotehničnih izdelkih kategorije F1 Direktiva državam članicam EU ni pustila primerljivega prostora za strožjo zaščito (več o pomenu izjem od prostega pretoka blaga pišem v naslednji točki tega ločenega mnenja).⁸ Ta vprašanja po moji presoji zadoščajo za dvom o skladnosti sekundarnega prava s primarnim pravom EU.⁹ V takem položaju bi Ustavno sodišče sprožilo postopek

⁶ Ta določa: "V skladu z načelom subsidiarnosti Unija deluje na področjih, ki niso v njeni izključni pristojnosti, le če in kolikor države članice ciljev predlaganih ukrepov ne morejo zadovoljivo doseči na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, temveč se zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov lažje dosežejo na ravni Unije."

⁷ V nadaljevanju pišem o tem, da nekatere države članice razmišljajo o popolni prepovedi pirotehničnih sredstev. Ali so se spremenili pogledi in zorni koti glede uporabe pirotehničnih sredstev, ki trčijo z načelom subsidiarnega ukrepanja EU? Načrti o popolni prepovedi niso skladni s tem, kar je zapisano v 61. točki uvodnih določil Direktive 2013/29. Tam je to načelo povzeto (kot običajno pri direktivah na področjih deljenih pristojnosti): "Ker cilja te direktive, in sicer zagotovitve, da pirotehnični izdelki na trgu izpolnjujejo zahteve, s čimer se omogoča visoka raven zaščite zdravja in varnosti ter drugih javnih interesov in hkrati zagotavlja delovanje notranjega trga, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker se ta cilj zaradi obsega in učinkov predlaganega ukrepa lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja."

Tako kot je EKČP "*living instrument*" je tudi pravo EU z ustanovitvenimi pogodbami in sekundarnim pravom. Prostor za premislek gotovo je.

⁸ Menim, da je Vlada v postopku pravilno opozorila, da taki izdelki povzročajo strah pri hišnih in prosto živečih živalih ter da lahko dosežejo hrup do 120 dB na predpisani varnostni razdalji.

⁹ Prim. sodbo SEU v zadevi *Vodafone Ltd in drugi*, C-58/08, z dne 8. 6. 2010, v kateri je Sodišče EU pri presoji veljavnosti uredbe, sprejete na področju notranjega trga, izrecno obravnavalo vprašanja pravne podlage, subsidiarnosti in sorazmernosti. Poudarilo je, da lahko zakonodajalec Unije na področjih, ki vključujejo politične, gospodarske in socialne presoje ter zahtevajo kompleksno tehtanje, razpolaga s široko diskrecijo, vendar mora biti izbrani ukrep primeren za doseg legitimenega cilja in ne sme očitno presegati tega, kar je za doseg tega

predhodnega odločanja. Dejstvo, da se stranke na ta vprašanja niso izrecno sklicevale, tega ne spreminja; ko se sodišču samemu (*ex officio*) odpre resen dvom o veljavnosti akta EU, ga ne sme prezreti.¹⁰

5. Vprašanje možnih izjem od pravil Direktive je še bolj daljnosežno kot omenjeno v prejšnji točki. Če bi namreč Direktiva tudi glede kategorije F1 puščala ustrezen prostor za strožje nacionalne ukrepe, vprašanje njene veljavnosti morda sploh ne bi bilo odločilno. Ker tega ne dopušča, se zastavlja vprašanje, ali lahko tak prostor ustvari država članica sama. Splošno pravilo prava EU je, da se na področju izčrpane harmonizacije država članica ne more neposredno opreti ne na 36. člen PDEU ne na t. i. obvezne zahteve (*mandatory requirements*), saj je merilo presoje harmonizacijski akt sam. Drugače je le, če harmonizacijski akt državam članicam izrecno pušča regulativni prostor ali če PDEU predvideva posebno možnost derogacije.¹¹ Pri pirotehniko Direktiva sicer izrecno dopušča nekatere nacionalne omejitve za druge kategorije izdelkov, kar potrjuje, da nacionalni regulativni prostor ni nasploh izključen.¹² Toda prav za kategorijo F1, ki je predmet obravnavane zadeve, v Direktivi ni prostora za strožjo nacionalno zaščito.¹³ Zato se vprašanje nujno premakne od dopustnih nacionalnih izjem na vprašanje veljavnosti same Direktive.

cilja potrebno. Zadeva je zato upoštevana kot opora stališču, da je tudi na področju notranjega trga mogoče veljavnost akta sekundarnega prava preverjati z vidika subsidiarnosti in sorazmernosti, kadar se zastavi vprašanje, ali je bila izbrana stopnja harmonizacije na ravni EU sploh potrebna in ustrezna.

¹⁰ Prav tako v spisu ni podatka, ali bi se pobudnik morda skliceval na načelo neposrednega učinka določb direktiv, ki jim je treba dati prednost pred nacionalno zakonodajo in skladno z njimi (ter v nasprotju z nacionalnim predpisom) prodajal pirotehnična sredstva.

¹¹ Prim. sodbo Sodišča EU v zadevi *Vanacker in Lesage*, C-37/92, z dne 12. 10. 1993, 9. točka, po kateri je treba nacionalni ukrep na harmoniziranem področju presojski v luči direktive, ne pa členov 30–36 PES; glej tudi sodbo v zadevi *UNIC*, C-95/14, z dne 16. 7. 2015, 37. in 40. točka, po kateri je treba nacionalni ukrep na področju izčrpane harmonizacije presojski izključno z vidika harmonizacijskega akta; glej tudi Evropska komisija, *Guide on Articles 34–36 of the Treaty on the Functioning of the European Union*, 2021/C 100/03, z navedbo, da se člena 34 in 36 PDEU uporabljata le na neharmoniziranih področjih in da so "*mandatory requirements*" razvite v okviru 34. člena PDEU. Drugače je v primerih, kjer harmonizacija ni popolna ali kadar sekundarno pravo ne uredi vprašanja v celoti. V takšnih primerih je še prostor za izjeme po PDEU; prim. sodbo v zadevi *Scotch Whisky Association*, C-333/14, z dne 23. 12. 2015, 26. in nasl. točke.

¹² Odločba se z razlogi izjem sicer ukvarja (47. točka obrazložitve), vendar do mere, ko ugotavlja, kakšni razlogi so vodili EU k postavljanju omenjene meje, do katere se zahteva popolna harmonizacija.

¹³ V tem se strinjam s 30. točko obrazložitve odločbe: "Tudi Direktiva 2013/29 je, tako kot starejša Direktiva 2007/23, načeloma, zlasti pa v odločilnem delu prvega in drugega odstavka 4. člena, direktiva popolne harmonizacije. [...] To je jasno iz samega besedila navedene direktive (zlasti 1. člen, prvi in drugi odstavek 4. člena, 5. in 7. člen). Četudi Direktiva 2013/29 dopušča nekatere derogacije oziroma na nekaterih mestih odkazuje na nacionalno pravo, to ne pomeni, da glede drugih vprašanj, ki jih ureja, harmonizacija ni popolna. Harmonizacija ni popolna le glede tistih pravil Direktive 2013/29, glede katerih direktiva sama daje državam članicam svobodo, da kaj uredijo drugače oziroma po lastni presoji, kot npr. velja prav za drugi

III.

6. Pomen 13. člena PDEU v obravnavani zadevi se pokaže prav ob posledicah, ki jih imajo hrup, poki in bliskovni učinki pirotehnik za živali. Hrup, poki in bliskovni učinki pirotehnik za živali ne pomenijo le vprašanja neposredne telesne poškodbe, temveč predvsem vprašanje močnega in nepredvidljivega stresnega dražljaja.¹⁴ Iz zbranih strokovnih gradiv izhaja, da je vpliv hrupa na živali odvisen od njegove jakosti, frekvence, trajanja, vzorca, bližine izvora ter od vrste in fiziološkega stanja živali. Pri pirotehnik je posebej pomembno, da dovoljeni vrhovi segajo do 120 dBA, pri čemer posamezne vrste slišijo širši frekvenčni spekter kot človek in so zato za hrupno stisko še posebej občutljive. Tudi tam, kjer trajna okvara sluha ni izkazana, to še ne izključuje resnih vedenjskih in fizioloških posledic: povišan srčni utrip, stres, tesnoba, panični odzivi in beg. Tudi praktične posledice niso zanemarljive; v tukaj citiranih gradivih so zabeleženi številni incidenti, poškodbe in pogini živali. Zato vprašanja pirotehnik pri živalih ni mogoče skrbiti na raven prehodnega nelagodja, temveč gre za vprašanje preprečevanja prestrašenosti, stiske in škodljivih vedenjskih odzivov pri čutečih bitjih.¹⁵

7. Pri pticah pa so posledice lahko še izrazitejše in tudi ekološko širše. Kritični pregledi in novejša empirična raziskava ugotavljajo, da nenadni poki in svetlobni bliski sprožajo močne in panične odzive, posebej pri večjih vrstah v odprtih habitatih. Tak beg ni brez posledic: živali se dezorientirajo, trčijo v ovire, se izčrpajo, izgubijo varna zatočišča in motijo svoj energetski režim. Še posebej pomembno pa je, da literatura opisuje tudi posledice za razmnoževanje: zapuščanje gnezd, prepozno vračanje odraslih ptic ali povečano izgubo mladičev. Pirotehnika zato lahko povzroča ne le strah in paniko, temveč tudi fiziološki stres, povečano smrtnost in zmanjšano reproduktivno uspešnost živali.¹⁶

odstavek 4. člena te direktive (kar se tiče ognjemetnih izdelkov, torej le glede kategorij F2 in F3)."

¹⁴ Sluh živali, kot sta pes in mačka, je v spektru frekvenc, ki jih človek komaj sliši ali sploh ne (ultrazvok) – do tridesetkrat oziroma 3.000 % bolj občutljiv na moč zvoka. To pomeni, da je pok pirotehničnega sredstva za žival dražljaj z neprimerno večjo in širšo energijo kot za človeka. Upoštevati je treba, da natančnega odstotka, ki bi veljal za celotni slušni spekter, ni mogoče podati, saj se intenzivnost slišanja ne meri linearno v odstotkih, temveč logaritemsko v decibelih. Ne glede na to pa je ocena o neprimernem večjem dražljaju za žival kot za človeka nesporna.

¹⁵ Office for Product Safety and Standards (OPSS), Fireworks evidence base, GOV.UK, 29. 10. 2020, v razdelku Fireworks information commissioned by OPSS objavljen dokument Fireworks: noise levels and impacts on health and the environment, 5. 4. 2026.

¹⁶ Hoekstra, Bart, Willem Bouten, Adriaan Dokter, Hans van Gasteren, Chris van Turnhout, Bart Kranstauber, Emiel van Loon, Hidde Leijnse in Judy Shamoun-Baranes, Fireworks disturbance across bird communities, *Frontiers in Ecology and the Environment*, 2023; H. Stickroth, Auswirkungen von Feuerwerken auf Vögel – ein Überblick, *Berichte zum Vogelschutz*, št. 52 (2015), str. 115–149.

IV.

8. Ne vem, kakšen bi bil končni odgovor Sodišča EU. Pri vprašanju za predhodno odločanje o veljavnosti direktive ni v ospredju, kakšen rezultat bi narekovala neposredna uporaba 13. člena PDEU. Ustavim se pred rezultatom; zadošča mi stališče, da to pravilo zahteva upoštevanje dobrobiti živali kot čutečih bitij v zakonodajnem postopku EU. S tem, ko je primarno pravo EU živalim priznalo status čutečih bitij, je naredilo izredno velik korak. Ne pomeni priznanja pravne subjektivitete živalim, pomeni pa jasen odmik od tradicionalnega pojmovanja živali kot zgolj stvari. Tudi Ustavno sodišče je v zadevi *Halal* (št. U-I-140/14) uporabilo 13. člen PDEU kot močan argument v podporo obveznemu omamljanju živali pred klanjem. Tako smo takrat¹⁷ zapisali v ločenem mnenju:

"Razvoj pravnega varstva dostojanstva oziroma dobrobiti živali, vključno z izrazi te vrednote v ustavnem redu, je zagotovo postopen in bo dolgotrajen proces. Eden od pravnih izrazov tega razvoja je načelo previdnosti, že dolgo pomembno načelo na področju varstva okolja,^[9] ki se v zadnjem času poudarja tudi v zvezi z dobrobitjo živali kot čutečih bitij,^[10] po katerem odsotnost popolne znanstvene gotovosti ni razlog za odlaganje ukrepov za preprečitev resne nevarnosti varovani dobrini.^[11]"

^[9] Med drugim je bilo kot eno temeljnih načel uvrščeno v neobvezujočo Deklaracijo o okolju in razvoju, U.N. Doc. A/Conf. 151/26, Vol. I (1992), sprejeto 12. 8. 1992 na Konferenci OZN o okolju in razvoju v Riu de Janeiru.

^[10] Glej npr. J. Birch, *Animal Sentience and the Precautionary Principle*, *Animal Sentience*, 2(16)/2017, str. 3–5. Da so živali čuteča bitja, določa tudi 13. člen Pogodbe o delovanju EU (PDEU) [...] Določba je bila sprejeta v PDEU leta 2007 in je začela veljati leta 2009.

^[11] [...] Načelo pomeni sledenje deontološkemu pristopu urejanja pravnih razmerij. Tako videno je to načelo v korist živalim in v sinergiji z dojemanjem, da so živali čuteča bitja."

Prav tako je podobno – z razlogom varovanja živali kot čutečih bitij – odločilo Sodišče EU v belgijski zadevi *Halal* (C-336/19).

9. Ker iz Direktive in pripravljalnih gradiv varstvo živali kot čutečih bitij ni razvidno, se je po moji presoji odprl dovolj resen dvom o njeni veljavnosti, da bi bilo treba vprašanje predložiti Sodišču EU. Tudi če bi Sodišče EU ugotovilo, da je Direktiva veljavna, bi še vedno zagovarjal, da bi bila predložitev vprašanja veljavnosti Direktive pravilna. Vprašanje za predhodno odločanje se namreč ne sproža šele tedaj, ko je nacionalno sodišče že prepričano o neveljavnosti akta, temveč že tedaj, ko se mu odpre resen

¹⁷ Sodniki dr. Dunja Jadek Penssa, dr. Matej Acetto in dr. Rajko Knez.

dvom o njegovi veljavnosti – neskladnosti s primarnim pravom (sodba v zadevi *Foto-Frost*).

10. Če evropski zakonodajalec na dobrobit živali pozabi, ga morajo na to spomniti nacionalna sodišča. Zato me pri odločitvi niso vodili argumenti, da je slovenska ureditev boljša od evropske,¹⁸ temveč zahteva po preveritvi, ki jo lahko opravi le Sodišče EU, izključno pristojno za ugotovitev neveljavnosti akta Unije. Odgovor na vprašanje, ali je zakonodajalec EU dobrobit živali sploh tehtal in, če jo je, ali jo je tehtal ustrezno, ni pomemben le za obravnavano zadevo, temveč za celotno Unijo in vse nacionalne zakonodajalce; tudi za tiste, ki razmišljajo o strožjem omejevanju pirotehnik in o odmiku od antropocentričnega pristopa k tej problematiki.¹⁹ To še toliko bolj velja zato, ker država članica Direktive iz leta 2013 danes ne more več neposredno izpodbijati z ničnostno tožbo po 263. členu PDEU;²⁰ postopek predhodnega odločanja tako ostaja osrednja institucionalna pot, po kateri se lahko vprašanje njene veljavnosti še

¹⁸ Kaj šele, da v zadevi ne gre za pomembno pravno vprašanje.

¹⁹ Primerjalno pravno je mogoče zaznati vsaj trend k bistveno strožji omejitvi ali skoraj popolni prepovedi potrošniške pirotehnik v nekaterih državah članicah oziroma v njihovih zakonodajnih in političnih razpravah. Na Nizozemskem je bil potrjen predlog *Wet veilige jaarwisseling*, ki uvaja splošno prepoved potrošniške pirotehnik (*algemeen/algeheel vuurwerkverbod voor consumenten*), pri čemer je (vsled tukaj obravnavane direktive izrecno predvidena izjema le za izdelke kategorije F1). Na Irskem je že od 4. 7. 2010 splošni javnosti dovoljena le prodaja izdelkov kategorije 1, medtem ko so vse druge kategorije pridržane za organizirane prikaze profesionalnih izvajalcev, kar pomeni že vzpostavljen skoraj popoln režim prepovedi zasebne uporabe. V Nemčiji je vprašanje splošne prepovedi zasebne pirotehnik prav tako predmet obsežne parlamentarne in strokovne obravnave: glej *Deutscher Bundestag, Umgang mit Feuerwerkskörpern auf dem Prüfstand*, 2023, kjer je navedeno, da je bila obravnavana peticija za prepoved prodaje, posesti in prižiganja pirotehnik kategorije F2 s strani zasebnikov (glej tudi *Deutscher Bundestag, Wissenschaftliche Dienste, Zur Verfassungsmäßigkeit eines bundesweiten Verbots privaten Feuerwerks in der Silvesternacht*, WD 3 - 3000 - 004/26, Abschluss der Arbeit 13. 2. 2026). Tudi v Sloveniji mediji poročajo o nadaljnjih omejitvah uporabe pirotehničnih izdelkov. Slovenija na ravni EU zagovarja strožjo, enotnejšo ureditev, zlasti prepoved spletne prodaje pirotehničnih izdelkov (glej Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije, Pripravili bomo zakonodajne spremembe o uporabi pirotehničnih izdelkov, 13. 1. 2025, ter *Pirotehnika: pomembni so preventiva, nadzor in ozaveščenost*, 9. 1. 2026). Da ne gre za osamljene pobude, potrjujejo tudi poslanska vprašanja v Evropskem parlamentu. Prim. *European Parliament, Towards a European framework for the use of fireworks by private individuals*, Priority question for written answer P-25/2026, 7. 1. 2026, kjer je izrecno navedeno, da je "a growing number of Member States or local authorities" že uvedlo omejitve ali lokalne prepovedi uporabe pirotehnik s strani zasebnikov in kjer se Komisija sprašuje o "a possible European ban" oziroma "a possible EU-wide ban"; glej tudi *European Parliament, Urgent need for a revision of the Pyrotechnics Directive*, Question for written answer E-004605/2025, 19. 11. 2025, ter *European Parliament, Action against use of fireworks in the EU*, Question for written answer E-182/2026, 16. 1. 2026.

²⁰ Omejena je z rokom dveh mesecev od začetka veljavnosti direktive (šesti odstavek 263. člena PDEU). Ta rok je že daleč izgubljen. To je drugačna ureditev kot po ZUstS, ki za izpodbijanje zakonov ne določa rokov. Določa le enoletni rok za presojo protiustavnosti podzakonskih aktov. Glej tretji odstavek 24. člena ZUstS.

učinkovito odpre. Toliko bolj pomembno je torej, da bi nacionalno sodišče sprožilo takšno vprašanje.²¹

dr. Rajko Knez
Sodnik

²¹ Hipotetično; če bi pobudnik sledil neposredno direktivi in se pri svojem poslovanju ne bi oziral na izpodbijani 35. člen Zakona o eksplozivih in pirotehničnih izdelkih ter omejitev v zvezi z izdelki iz kategorije F1, ampak bi se skliceval na neposredni učinek določb direktive (ki omejitev ne dovoljuje), bi v upravnem sporu, ki bi sledil morebitnem inšpekcijskem postopku, tudi Upravno sodišče imelo možnost tovrstnega vprašanja za predhodno odločanje.